

קריאל גרדוש:

**„לא ידעתי שאנחנו
ללא תקציב מאושר!“**

בפעם השניה בהיסטוריה של מדינת ישראל, כך פורסם השבוע בהארץ. עומד מבקר המדינה להגיש דוח מיוחד, על תיפקודה של רשות השידור - על אף העובדה שוועדת הכספים של הכנסת לא אישרה לה את תקציבה. הפעם הראשונה של תקדים מעין זה הולידה, למי שאינו זוכר, את הקמתה של ועדת החקירה על המפולת בבורסה. פניתי בסוגיה המוזרה הזאת אל חברי-הוועדה המנהל של רשות השידור קריאל (דוש) גרדוש, והתקיימה בינינו שיחה לא פחות מוזרה.

● קראת את הידיעה המדוברת?
לא.

● אבל ידוע לך שאתם פועלים, מזה חודשים, ללא תקציב מאושר כחוק.

לא. מה פיתאום? הרי אנחנו דנים על ענייני-תקציב מזה חודשים. בכלל לא ידעתי שוועדת הכספים לא אישרה לנו את התקציב. מתי זה קרה? אה, זה הסיפור הישן הזה?

● בן, בזה בדיוק העניין - שהסיפור ישן! לא נראה לך שיש בכך משום טעם לסגם, אם לא עבירה על החוק?

וראי שזה לא נראה לגמרי בסדר. עם כל מה שמתרחש כיום ברשות השידור, כל האנומליה הזאת, זה נראה כאילו מישהו, אבל ודאי שזה לא מישהו לחלוטין. פשוט חשבתי שהעניין בא לידי פיתרון. עכשיו, כשאנחנו מדברים, זה כאמת נראה לי משונה. האספקט הזה, שאת עכשיו מספרת לי עליו, הוא מאוד משונה!

● מה בדעתך לעשות בנידון?

עכשיו, אחרי ששוחחנו, ברור שאשאל כמה וכמה שאלות. כאמת שלא התייחסתי לכך, מכיוון שחשבתי שזו היתה תקלה פורמאלית. אבל עכשיו כבר אשאל בישיבות הוועדה המנהל איי-אלה שאלות!

תמרי שובל:

**„גיל 16 הכי מתאים
ל שירי אהבה!“**

טרם עת נולדים. טרם עת מתבגרים. טרם עת אובדים - שיר קצרצר זה האוצר בחובו בגרות וחוכמת-חיים. הוא אחת מיצירותיה של משוררת צעירה ביותר, שספרי-הבני-כורים שלה יצא השבוע, ומביני דבר בחוגי הסיפרות כבר גילו בה התעניינות.

כל השירים בספר, ללא יוצא מן הכלל, עוסקים בבעיות האהבה. מנקודת מבטה הבוגרת והמפוכחת של נערה בת 16. תמרי שובל.

שוחחתי עימה, ביום צאתו של סיפרה לאור.

● איך ההרגשה לזכות ולראות את סיפרך הראשון מופץ בחנויות?

אני כל-יך נרגשת, עד שאיני יכולה לחשוב. נכון שזהו סיפרי הראשון, אבל למעשה, אני כותבת כבר הרבה זמן.

● ממת?

מכיתה א'. אבל השירים בספר הם רק מהשנה האחרונה.

● איך התחלת לכתוב שירים?

לכתוב שירים זה לא עניין שמחליטים. פשוט מתיישבים וזה יוצא.

● יצאו לך בעיקר שירי-אהבה?

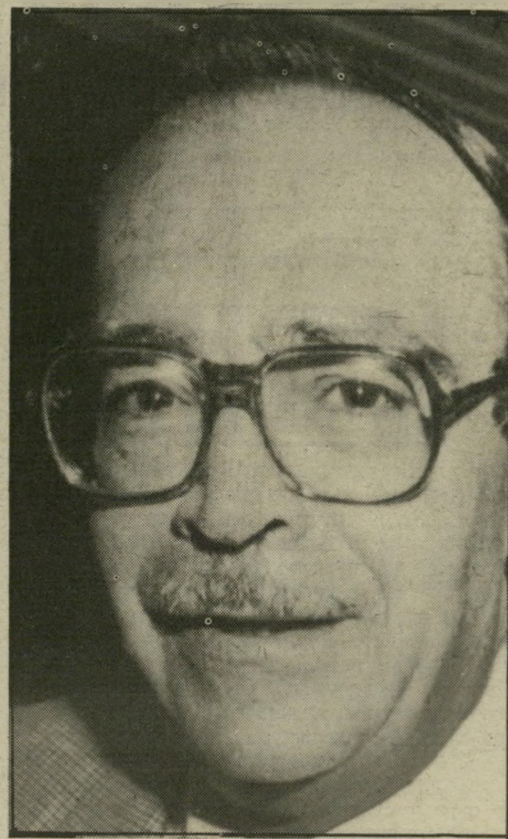
כן. בחרתי את השירים לספר על פי מה שאני אוהבת - שירים קצרים, שהם גם שירי אהבה. נכון שאני צעירה, אבל זה דווקא הגיל הכי מתאים לזה, לשירי-אהבה. מרועז אולי כי זה כל ההתחלות...

● להוציא ספרי-שירים זה יקר, לא?

כן, אבל את הספר הזה הוציאה לאור מימנה. יש לי רודים שהם מכירים את בעל ההוצאה לאור, והם פשוט פתחו לפניי את הדלת שלו. הוריי פנו אליו. הוא לא הבטיח כלום: להיפך: הוא אמר לנו, שבמצב הכלכלי הנוכחי לא מוציאים סיפרי-שירה למישהו לא מוכר. הם החליטו להשאיר אצלו את השירים, בכל אופן. למחרת בבוקר קיבלתי ממנו טלפון מפתיע והוא אמר לי: „אנחנו הולכים על זה!“

● איך מקבלים אותך חבריך לכיתה? לא לועגים לך?

לא. כאמת שלא. הם מקבלים אותי הכי יפה שרק שאפשר להעלות על הדעת. בכלל לא צוחקים עליי. אני מקבלת מהם חייוקים כל הזמן. הם מצלצים ומצפים לספר ולתגובות עליו, כמעט כמוני. גם המורים נתנו לי עידוד.

שימחה דינין:

**„כשגולדה היתה ראש
משלה היא היתה הבוס!“**

המשלה של יירוט-המטוס הזכירה לרבים פרשה שהס' תיימה באסון - פרשת יירוטו והפלתו של מטוס אזרחי לובי בסיני ב-1972.

בישראל היו רבים מעדיפים לשכוח את המאורע המ' ביש. בכל זאת, הזכרתי אותו, השבוע, למי שהיה יועצה המדיני של ראש-המשלה דאז, גולדה מאיר. היום חבר-הכנסת שימחה דינין.

● מה זכור לך מהפרשה?

עד כמה שזכור לי, זה היה מטוס לובי, אזרחי, שטס מעל סיני, במסלול לא שיגרתי. הוא לא נעתר לכל הפניות והסימנים לרדת ולהורדת, אלא המשיך לטוס. מכיוון שחששנו שזה מטוס של מתאבדים, קיבלנו החלטה, ליירטו ומאוחר יותר - לירות בו.

● בותרת בעיתון זעקה שהחלטה הנוכחית - ליירט מטוס - נתקבלה תוך שתי דקות. איך מקבלים החלטה העלולה להיות כה הרתיגורל?

האמת היא שהחלטה שכזאת מתקבלת תוך שניות ספורות. ב-1972 נתקבלה ההחלטה בין שר-הביטחון והרמטכ"ל. נכון, שמהכותרת בעיתונים משתמע, שההחלטה הנוכחית היתה חפוזה. אולם גם אז וגם כעת, הרי לא ניתן לומר למטוס הור: „הכה רגע, עד שנכנס את הקבינט...“ למילה „הפוחה“ יש קונוטציה שלילית. לכן מוטב לומר: החלטה מהירה. כלומר: לא שליפה מהמותן.

● בכל זאת, כמי שעקב מקרוב אחר השתלשלות העניינים שהביאה ב-1972 לאסון ולנזק המדיני שבעקבותיו, לא נראה לך שהיה צריך להפעיל יותר שיקול-דעת בנושא?

חשוב מאוד שנבריל בין שתי הפרשות, אז, מכיוון שהמטוס לא שעה לפנינו, נאלצנו לירות בו ובאמת התרחש אסון. אבל הפעם? מה קרה הפעם? הם באו, שתו קפה תורכי ונסעו... מה העניין? לאחר כישלון מתחילות מילחמות-יהודים.

● כך היה גם בתקופת גולדה?

לא, לא! בתקופת גולדה לא היו מילחמות וויכוחים, מפני שגולדה היתה ראש-משלה - בוס! היא, קודם כל, לקחה את האחריות על עצמה והסבירה את השיקולים והמניעים שהביאו לצערנו, לאסון ההוא. כיום יש שרים המתראינים לעיתונות וטוענים שאף תהליכים ממושכים יותר לא היו על דעתם. לא כל שכן עסק כזה מהיר, שלא היה מוצלח במיוחד. זהו ההבדל בין אז לבין היום!